

## ΑΞΙΟΛΟΓΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΝΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟ. ΔΕΙΤΕ ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ

Submitted by user-3 on Δευ, 30/03/2015 - 15:13

- [Σχολικός Εκφοβισμός](#) [1]
- [Βασικές θέσεις](#) [2]
- [Άρθρα - Μελέτες](#) [3]

Πλήθος νέων γέμισε την αίθουσα εκδηλώσεων του Παντείου Πανεπιστημίου και παρακολούθησαν την πολύ ενδιαφέρουσα ημερίδα που διοργάνωσε το Κεντρικό Συμβούλιο της ΚΝΕ με θέμα:

**«Σχολικός εκφοβισμός: Μύθοι και πραγματικότητα».**

Σκοπός της ημερίδας ήταν να ανοίξει η συζήτηση με διάφορους τρόπους και να φωτιστούν πλευρές στον προβληματισμό και τις πραγματικές ανησυχίες που έχουν γονείς, εκπαιδευτικοί, φορείς του κινήματος κι όλοι όσοι ασχολούνται με τη διαπαιδαγώγηση των νέων ανθρώπων.

Την εισαγωγική ομιλία πραγματοποίησε ο ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ **Δημήτρης Κουτσούμπας**.

Στη συνέχεια ακολούθησαν ομιλίες από τους:

- **Ελισσαίο Βαγενά**, διδάκτορα Παιδαγωγικής και Εξελικτικής Ψυχολογίας και μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ, με θέμα: «Για μια άλλη προσέγγιση της παιδικής επιθετικότητας».
- **Κυριάκο Ιωαννίδη**, διδάκτορα Κοινωνιολογίας και υπεύθυνο του Τμήματος Παιδείας της ΚΕ του ΚΚΕ, με θέμα: «Εκπαιδευτικό σύστημα και "σχολικός εκφοβισμός"».
- **Πάυλο Αλέπη**, στέλεχος του ΚΚΕ, με θέμα: «Σtereότυπα και αλήθειες».

Παραθέτουμε παρακάτω την εισαγωγική ομιλία του Γ.Γ. της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα, ενώ τις υπόλοιπες ομιλίες μπορείτε να τις βρείτε στα αρχεία που συνοδεύουν το άρθρο.

«Αγαπητοί φίλοι και φίλες, Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Αυτές τις μέρες, η κυβέρνηση ετοιμάζεται να στείλει λίστα μεταρρυθμίσεων στους εταίρους της και μαζί με αυτή και το λογαριασμό στη λαϊκή οικογένεια, που θα πληρώσει τελικά πάλι το κόστος της συμφωνίας που υπέγραψε η κυβέρνηση. Μια συμφωνία την οποία ακόμα δεν έχει φέρει στη Βουλή, και για ενημέρωση και για ονομαστική ψηφοφορία, όπως έχει ζητήσει το ΚΚΕ.

Παρ' όλα αυτά, εμείς δε θεωρούμε ότι είναι δευτερεύον ζήτημα, ταυτόχρονα να συζητάμε σήμερα εδώ για ένα τόσο σοβαρό θέμα που είναι ο ονομαζόμενος "σχολικός εκφοβισμός".

Είναι αλήθεια ότι τα τελευταία χρόνια γίνεται αρκετή συζήτηση και υπάρχει προβληματισμός γύρω από το ζήτημα της ενδοσχολικής βίας και των φαινομένων εκφοβισμού μέσα στο σχολείο, στις σχολές. Το ζήτημα ξαναήρθε στο προσκήνιο δυστυχώς με τραγικό τρόπο μετά τον θάνατο του σπουδαστή στα Γιάννενα.

Μια σειρά πραγματικά γεγονότα και περιστατικά καθώς και προβλήματα που υπάρχουν μέσα στα σχολεία και εντοπίζονται από γονείς και εκπαιδευτικούς, τα οποία μόνιμα και σταθερά πρέπει να απασχολούν και να γίνονται υπόθεση του κινήματος, μπαίνουν με πρόχειρο και ανεύθυνο τρόπο στην ίδια μοίρα με καταστάσεις και φυσιολογικές συνθήκες που υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν μέσα στη ζωή της σχολικής κοινότητας.

Αυτά διογκώνονται και μπλέκονται με στοιχεία υπερβολής, στα πλαίσια συγκεκριμένων στοχεύσεων και σχεδιασμών, διαμορφώνοντας τελικά ένα δαιδαλώδες τοπίο γύρω από το ζήτημα.

Πολλοί γονείς, εκπαιδευτικοί και μαθητές προβληματίζονται, ανησυχούν, ψάχνουν απαντήσεις, απαιτούν -και σωστά- έγκαιρη και ολοκληρωμένη ενημέρωση γύρω από το ζήτημα σε μια περίοδο που οι ίδιες οι λαϊκές οικογένειες έχουν χίλια δυο προβλήματα που τους ταλανίζουν.

Εύλογα δημιουργούνται μια σειρά ερωτήματα γύρω από το ζήτημα του "σχολικού εκφοβισμού" ή του περιβόητου "μπούλινγκ".

- Υπάρχει πραγματικό πρόβλημα στα σχολεία σήμερα και ποιο είναι αυτό;
- Η επιθετικότητα που εκδηλώνουν τα παιδιά και οι έφηβοι στη συμπεριφορά τους είναι καινούριο φαινόμενο;
- Αυτές οι συμπεριφορές, που σε περίοδο κρίσης πολλαπλασιάζονται, έχουν καθαρά ενδοσχολικές αιτίες;
- Ποιες είναι οι πραγματικές στοχεύσεις των διαφόρων εκστρατειών του υπουργείου Παιδείας και των διάφορων ΜΚΟ οι οποίες συσκοτίζουν τελικά τις αιτίες του προβλήματος, μπερδεύουν και δημιουργούν συγχύσεις;
- Τελικά μπορούν αυτοί που γεννούν τα προβλήματα για το λαό και τη νεολαία που εντείνουν την επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματά της να είναι μέρος της λύσης αυτών των προβλημάτων;

Μέσα από τη σημερινή ημερίδα του ΚΣ της ΚΝΕ θα θέλαμε να καταθέσουμε ορισμένες σκέψεις και προβληματισμούς γύρω από ένα ζήτημα που σίγουρα έχει πολλές πλευρές και προεκτάσεις, οι οποίες χρήζουν συγκεκριμένης επιστημονικής μελέτης και έρευνας.

Δεν επιδιώκουμε να δώσουμε τελικά και ολοκληρωμένα συμπεράσματα ούτε να κλείσουμε σήμερα τη συζήτηση.

Το αντίθετο. Ανοίγουμε τη συζήτηση και τον προβληματισμό, στον οποίο μπορούν να συμβάλουν με θετικό τρόπο επιστήμονες και εκπαιδευτικοί, το κίνημα των γονιών, σωματεία και φορείς του κινήματος, όλοι όσοι έχουν πραγματική αγωνία για το μέλλον και την προοπτική της νέας γενιάς, που δεν πρέπει να αφεθεί στα χέρια των εκμεταλλευτών και των μηχανισμών τους.

Το Κόμμα μας δεν ασχολείται πρώτη φορά ούτε ευκαιριακά με όλα αυτά τα ζητήματα. Με προβλήματα που αφορούν γενικά τη νεολαία και με πιο ειδικές εκφάνσεις τους.

Να θυμίσω μόνο ότι την τελευταία 10ετία έχει πραγματοποιήσει δύο Πανελλαδικές Κομματικές Συνδιασκέψεις για τη Νεολαία, υπάρχει συνεχής αρθρογραφία στην "ΚΟΜΕΠ" και τον "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ", στα "Θέματα Παιδείας", έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες συζητήσεις στα Φεστιβάλ ΚΝΕ-Οδηγητή.

Μέσα στο κίνημα και την καθημερινή μας δράση, τα οξυμένα προβλήματα των νέων των λαϊκών οικογενειών είναι μόνιμα στο επίκεντρο. Με τη σημερινή ημερίδα, δίνουμε συνέχεια στη συζήτηση και τον προβληματισμό που έχει να κάνει με τα προβλήματα που αφορούν τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας, στη βοήθεια και την ευθύνη που έχουμε, ως γονείς, ως εκπαιδευτικοί, ως κομμουνιστές όχι μόνο στο να καλλιεργήσουμε μια σειρά

αξίες, αλλά κυρίως στο να διαμορφώσουμε μια ολόκληρη στάση και αντίληψη ζωής στα παιδιά μας. Μας νοιάζει το παρόν και το μέλλον της νέας γενιάς.

Η συζήτηση που γίνεται τα τελευταία χρόνια στα σχολεία, σε εφημερίδες, τηλεοπτικές εκπομπές κλπ, γύρω από το φαινόμενο του "σχολικού εκφοβισμού", όπως αποδίδεται συνήθως στα ελληνικά ο όρος "bullying", δεν είναι τυχαία ούτε προέκυψε αυθόρμητα, μέσα από μια πραγματικά μεγάλη, τουλάχιστον για τη χώρα μας, ένταση του προβλήματος.

Στη συνέχεια και μέσα από τις θεματικές ομιλίες θα αναδειχτεί αν υπάρχει και ποιο είναι τελικά το φαινόμενο για το οποίο μιλάμε.

Βέβαια για ένα ζήτημα ή φαινόμενο, αν θέλετε, που δεν είναι ακόμα επιστημονικά οριοθετημένο, εδώ και 4 χρόνια, από το 2011, η 6η Μάρτη έχει καθιερωθεί από το υπουργείο Παιδείας ως "Ημέρα κατά της Βίας στο Σχολείο".

Ταυτόχρονα, κάτω από το βάρος των εξελίξεων, με τον τραγικό θάνατο του σπουδαστή στα Γιάννενα, η κυβέρνηση έσπευσε να φέρει την προηγούμενη εβδομάδα στη Βουλή νομοθετική παρέμβαση για την ποινικοποίηση του "bullying".

Σε έναν από τους ορισμούς που δίνεται στο συγκεκριμένο φαινόμενο εντοπίζονται τα εξής στοιχεία: "ο σχολικός εκφοβισμός είναι μια μορφή βίας με τρία κύρια χαρακτηριστικά: α) συνειδητή επιθετική συμπεριφορά κάποιου/ων εναντίον άλλου/-ων, β) έχει επαναλαμβανόμενο χαρακτήρα και γ) υπάρχει σαφής διαφορά ισχύος (π.χ. σαφή υπεροχή φυσικής δύναμης ή κοινωνικής ισχύος του εκφοβιστή-θύτη σε σχέση με το στόχο-θύμα)".

Είναι σαφές ότι μια σειρά πλευρές ή εκφάνσεις των παραπάνω διατυπώσεων πραγματικά υπάρχουν μέσα στα σχολεία. Δεν είναι σωστό να λέγεται ότι όλα είναι ψέματα, ότι είναι τεχνητά, ότι είναι προπαγάνδα. Όλη η εκστρατεία ενάντια στο σχολικό εκφοβισμό πατάει πάνω σε πραγματικά γεγονότα.

Τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα εν μέσω της κρίσης, μεγάλωσαν συνολικά τα προβλήματα και οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι λαϊκές οικογένειες. Μεγάλωσαν τα άγχη, τα οικονομικά βάρη και η ανασφάλεια και αυτό είχε και έχει αντανάκλαση και στα παιδιά. Δεν θα ήταν υπερβολικό να πούμε ότι τα παιδιά είναι τα μεγάλα θύματα της κρίσης και των αδιεξόδων ενός συστήματος που αναγνωρίζει σαν μοναδικό θεό του το κέρδος.

Χρειάζεται σίγουρα μελέτη και παραπέρα ψάξιμο των επιπτώσεων αυτής της κατάστασης στις στάσεις και τη συμπεριφορά των νέων.

Οι παραβατικές συμπεριφορές και τα "φαινόμενα σχολικού εκφοβισμού" που εντοπίζουν και μια σειρά έρευνες -με όλα τα ερωτηματικά φυσικά που έχουμε όσον αφορά στην πλήρη επιστημονική εγκυρότητά τους- οι νέες μορφές που παίρνουν αυτές οι συμπεριφορές, όπως ο διαδικτυακός εκφοβισμός, χρειάζεται οπωσδήποτε να μελετηθούν καλύτερα.

Θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο βασικά να κατανοηθούν καλά οι συνθήκες, το έδαφος μέσα στο οποίο γεννιούνται και αναπαράγονται. Με αυτόν τον τρόπο μπορούμε αυτά τα φαινόμενα να τα κατανοήσουμε και κατά συνέπεια να τα αντιμετωπίσουμε.

Το ερώτημα είναι αν μπορεί να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά το όποιο πραγματικό πρόβλημα υπάρχει μέσω μιας γενίκευσης, που επιχειρείται πολλές φορές μέσα και από ασαφείς ορισμούς.

Δεν λύνεται το πρόβλημα με το να βάζουμε τα πάντα κάτω από την ταμπέλα του bullying. Να ταυτίζονται κάτω από έναν τίτλο-ομπρέλα διαφορετικά πράγματα, συμπεριφορές που έχουν διαφορετικά κίνητρα και αποτελέσματα.

Οι εκπαιδευτικοί αλλά και οι γονείς γνωρίζουμε ότι τα παιδιά κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, στην προσπάθεια να κοινωνικοποιηθούν, να βρουν το ρόλο τους στην ομάδα, έρχονται σε κόντρες, συγκρούσεις και διαμάχες. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των περιστατικών λύνεται από τους ίδιους τους εμπλεκόμενους με τη βοήθεια των εκπαιδευτικών και των γονιών.

Η καθημερινότητα μέσα στα σχολεία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα που δεν θα είχε νόημα να αναλύσουμε. Όλοι μας ως παιδιά έχουμε μαλώσει, έχουμε τσακωθεί με τους φίλους και τους συμμαθητές μας,

έχουμε πει μια κουβέντα παραπάνω, έχουμε πειράξει κάποιο συμμαθητή και οι ίδιοι έχουμε δεχτεί αντίστοιχα πειράγματα, έχουμε θυμώσει με κάποιο συμμαθητή μας και στο επόμενο διάλειμμα πάλι παίζαμε μαζί.

Αυτός είναι ο φυσιολογικός τρόπος κοινωνικοποίησης του παιδιού, αυτές τις διαδικασίες έχει η ένταξη στην ομάδα ανάμεσα σε παιδιά. Η διαμόρφωση του χαρακτήρα και της προσωπικότητας δεν γίνεται μέσα σε συνθήκες πειραματικού σωλήνα.

Από αυτήν την παραδοχή δεν προκύπτει βέβαια το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Έχει βάση αυτό που εντοπίζουν πολλοί εκπαιδευτικοί και γονείς για αύξηση της επιθετικότητας των παιδιών ή περιστατικά συγκρούσεων μεταξύ των μαθητών.

Μπορούν όλα αυτά να μπουν κάτω από μία ομπρέλα και να ονομαστούν φαινόμενο; Και αν ναι, το κύριο ερώτημα που ανακύπτει δεν είναι μήπως το: ποια η "ρίζα" του προβλήματος;

Οι αιτίες του προβλήματος κατά τη γνώμη μας πρέπει να αναζητηθούν μέσα στην κοινωνία. Μέσα στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που, από την ίδια τη φύση του, καλλιεργεί τον ανταγωνισμό, την κοινωνική βαρβαρότητα. Καλλιεργεί τις "αξίες" της εκμεταλλεύτριας τάξης, την αντίληψη "ο θάνατός σου η ζωή μου".

Αυτό που ακούει συνήθως, σχεδόν από παντού, ο μαθητής, ο σπουδαστής, ο φοιτητής, είναι ότι πρέπει "να κοιτάει την πάρτη του", να βρει έναν τρόπο να βολευτεί ο ίδιος και να μη νοιάζεται για το τι κάνουν οι άλλοι.

Πολύ περισσότερο να μην ασχολείται με αγώνες, διεκδικήσεις, συλλογική οργάνωση, αφού όλα αυτά θεωρούνται "ξεπερασμένα", "χωρίς κανένα όφελος".

Και όλα αυτά προφανώς αναπαράγονται και από το εκπαιδευτικό σύστημα με τη μετατροπή του σχολείου σε εξεταστικό κέντρο, βάζοντας τους μαθητές να κυνηγούν τις επιδόσεις και τους βαθμούς, τις "επιδόσεις" και τα πολλά, κατ' όνομα, "προσόντα".

Η ίδια η μετατροπή της μόρφωσης και της υγιούς κοινωνικοποίησης σε "δεξιότητες" για να "γίνεις πιο ανταγωνιστικός" στην αγορά εργασίας, σμπαραλιάζει κυριολεκτικά την προσωπικότητα του νέου ανθρώπου, του αποστερεί βασικές ανάγκες που έχει στην παιδική, την εφηβική του ηλικία, ακόμα και στα υπόλοιπα πρώτα χρόνια της ενήλικης πλέον νεότητάς του.

Το "νέο σχολείο" της αγοράς εντείνει την ημιμάθεια, την αποσπασματικότητα της γνώσης, γίνεται πιο αντιδραστικό βαθαίνοντας τις ταξικές ανισότητες.

Ταυτόχρονα το παιδί και η οικογένειά του ζουν και υπάρχουν μέσα στην κοινωνία και σε αλληλεπίδραση μ' αυτήν. Η κοινωνία δεν είναι απλά ένα άθροισμα ξεχωριστών ατόμων.

Διαμορφώνονται σχέσεις πολύπλοκες και αντιφατικές.

Ο άνθρωπος δε βρίσκει μέσα στην κοινωνία μόνο τις εξωτερικές συνθήκες που πρέπει να προσαρμόσει σε αυτές τη δραστηριότητά του, αλλά τις τροποποιεί με τη δράση του.

Οι κοινωνικές σχέσεις δεν είναι απλά "εξωτερικό περιβάλλον" για τον άνθρωπο, οι κοινωνικές συνθήκες κουβαλάνε μέσα τους τα κίνητρα και τους σκοπούς της δραστηριότητας, τα μέσα και τους τρόπους της, με μια λέξη η κοινωνία παράγει τη δραστηριότητα των ατόμων που τη συνθέτουν.

Γι' αυτό ισχυριζόμαστε ότι όσο λάθος είναι να λέμε ότι για όλα φταίει η φύση και το DNA του ανθρώπου, και στην προκειμένη περίπτωση του παιδιού που υποπίπτει σε κάποιου είδους παραβατική συμπεριφορά, άλλο τόσο λανθασμένο είναι το ότι για όλα φταίει το περιβάλλον και ο κοινωνικός περίγυρος.

Η δεύτερη λογική αξιοποιείται από μια σειρά αναλυτές για να ενοχοποιήσουν τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών και περιοχών. Προφανώς αρκετοί από όσους ισχυρίζονται απόλυτα κάτι τέτοιο ποτέ τους δεν θα έμειναν σε λαϊκές γειτονιές για να δουν από κοντά τι σημαίνει πραγματική φιλία, αλληλεγγύη, συμπόνια ειλικρινής για τον συνάνθρωπο, σεβασμός.

Οπωσδήποτε λέγοντας αυτό δεν παραγνωρίζουμε το γεγονός, ότι άνθρωποι που οι ίδιοι και οι οικογένειές τους βιώνουν, ειδικά σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης, την εξαθλίωση και τον αποκλεισμό περιθωριοποιούνται και

είναι πιο ευάλωτοι.

Η κοινωνία, η ηθική της, οι στάσεις, οι συμπεριφορές κ.λπ. καθορίζονται από το συγκεκριμένο κοινωνικοοικονομικό σύστημα μέσα στο οποίο υπάρχουν.

Σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να ψάξουμε και τις νέες μορφές παρενόχλησης που εμφανίστηκαν τα τελευταία χρόνια. Μέσα και από τη χρήση του διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης.

Δεν ξεχνάμε ούτε στιγμή ποιοι είναι αυτοί που προβάλλουν αυτούς τους τρόπους επικοινωνίας, ποιοι είναι αυτοί που αποθεώνουν τη χρήση συγκεκριμένων εφαρμογών νέων τεχνολογιών: Και δεν είναι άλλοι από τους μονοπωλιακούς ομίλους που συνεχώς θησαυρίζουν.

Είναι οι ίδιοι που καλλιέργησαν τη λογική της "κλειδαρότρυπας", των διάφορων τηλεοπτικών και όχι μόνο "σκουπιδιών", που βγάζουν στη φόρα την αυστηρά προσωπική ζωή των συμμετεχόντων. Δεν είναι πολλά τα χρόνια που πέρασαν από τα διάφορα τηλεοπτικά "bigbrother" και Σία.

Ο καπιταλισμός διαπαιδαγωγεί από πολύ μικρή ηλικία τα παιδιά μας.

Το ίδιο το σύστημα προβάλλει την επιθετικότητα και αποθεώνει την ατομική βία του "υπερήρωα" και του "άτρωτου" που "καθαρίζει" τους αντιπάλους του, μέσα από ταινίες, σειρές και εκπομπές στην τηλεόραση και το διαδίκτυο, μέσα από διαφημίσεις, παιχνίδια, ακόμα και κινούμενα σχέδια.

Ποιοι είναι αυτοί που κόπτονται να "πατάξουν τη βία στα σχολεία";

Είναι οι κυβερνήσεις και τα αστικά κόμματα που μαζί με την ΕΕ και το ΝΑΤΟ συμμετέχουν σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους σκοτώνοντας και σακατεύοντας εκατομμύρια παιδιά.

Παρουσιάζονται σαν επίδοξοι "σωτήρες" αυτοί που καταδικάζουν τους μαθητές και τις οικογένειές τους στη φτώχεια, την ανασφάλεια, την κρίση. Που καλλιεργούν τη "ναρκωκουλτούρα", τον διαχωρισμό των ναρκωτικών σε "σκληρά" και "μαλακά". Αυτοί που με την πολιτική τους αναπαράγουν την ανισοτιμία και φυλετική καταπίεση της γυναίκας. Το κόμματα και η λυκοσυμμαχία της ΕΕ που υπερασπίζονται το ίδιο το σύστημα που γεννά και αναπαράγει τον ρατσισμό, τον φασισμό, την ξενοφοβία. Οι δυνάμεις αυτές που προωθούν ένα ταξικό και ανταγωνιστικό σχολείο, που αδειάζει τα μυαλά των μαθητών και τις τσέπες των γονιών και ανοίγει τις πόρτες στους κάθε λογής εκμεταλλευτές μεγαλοεπιχειρηματίες.

Καλλιεργούν με λίγα λόγια αξίες, τρόπους και στάσεις ζωής που τελικά αντιστρατεύονται την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση, κατακερματίζουν τη νεανική προσωπικότητα, διαμορφώνουν νέους ανθρώπους φοβισμένους, αδύναμους να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους.

Αυτές τις εμπειρίες συσσωρεύουν τα παιδιά μέσα στο σημερινό περιβάλλον που κυριαρχούν οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Αυτό είναι το θερμοκήπιο μέσα στο οποίο καλλιεργούνται, αναπαράγονται και διογκώνονται φαινόμενα όπως αυτό του "σχολικού εκφοβισμού".

Δεν είναι τυχαίο ότι πάνω σε αυτό το πρόβλημα έχει στηθεί μία ολόκληρη επιχείρηση, που πέραν των άλλων συμμετέχουν και διάφορες ΜΚΟ.

Αλήθεια πιστεύει κανείς ότι το πρόβλημα μπορούν να το αντιμετωπίσουν οι διάφορες ΜΚΟ, που διαχειρίζονται τεράστια κονδύλια;

Πιστεύει ειλικρινά κανείς ότι υπάρχει περίπτωση να το αντιμετωπίσουν οι παρεμβάσεις εισαγγελέων και οι "περιπολίτες" μαθητών και καθηγητών σε ρόλο αστυνομικού στα διαλείμματα, κατά τα πρότυπα του "αστυνομικού της γειτονιάς" που σκαρφίζονται ορισμένοι "αρμόδιοι";

Δεν μπορεί κανείς να πέφτει από τα σύννεφα όταν αυτές οι "αξίες" ενός σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος, ενός σάπιου και διεφθαρμένου αστικού κράτους και η στάση ζωής που καλλιεργείται κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες παίρνουν τη μορφή μιας επιθετικής, παραβατικής συμπεριφοράς.

Συνεπώς η αντιμετώπιση του συγκεκριμένου προβλήματος δεν μπορεί παρά να βρίσκεται στην αναζήτηση των ακριβώς αντίθετων, ριζικά διαφορετικών αξιών από αυτές που μας προβάλλουν και ταυτόχρονα τις

νομοθετούν.

Ενώ το σχολείο είναι συλλογικός χώρος σήμερα δεν λειτουργεί έτσι. Στη θέση του ανταγωνισμού πρέπει να μπαίνει η ομαδικότητα, η αλληλοβοήθεια, η αλληλεγγύη, να γνωρίζουμε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μαθητές, τα παιδιά μας, σε κάθε σχολείο και γειτονιά.

Στη θέση του ατομισμού να μπει η συλλογικότητα. Στη θέση της αδιαφορίας για το τι συμβαίνει γύρω μας, να μπει η οργανωμένη διεκδίκηση.

Στη θέση της καλλιέργειας κλίματος γενικής απειλής μαθητών από μαθητές να μπαίνει το σύνθημα: "Ένας για όλους και όλοι για έναν", "μαζί είμαστε πιο δυνατοί".

Η συζήτηση για την αντιμετώπιση του "σχολικού εκφοβισμού", αλλά και για τη στήριξη και αλληλεγγύη προς τους μαθητές και τις οικογένειες που αντιμετωπίζουν οποιοδήποτε πρόβλημα (οικονομικό, υγείας κ.λπ.), χρειάζεται να γίνει πρώτα και κύρια υπόθεση των συλλόγων, των σωματείων, των γονιών και φυσικά των ίδιων των μαθητών και φοιτητών-σπουδαστών, μέσα από τα μαθητικά τους συμβούλια, μέσα από τους συλλόγους τους.

Έτσι μπορεί να αντιμετωπίζεται ο "σχολικός εκφοβισμός" αλλά και ο "εκφοβισμός" προς τα παιδιά και τις λαϊκές οικογένειες που γίνεται με πρόσχημα την καταπολέμηση του "σχολικού εκφοβισμού", από όλους αυτούς που γεννούν και αναπαράγουν τα προβλήματα των λαϊκών οικογενειών.

Για το Κόμμα μας η συζήτηση γύρω από τα προβλήματα της νεολαίας, με τις διάφορες μορφές που αυτά εκφράζονται, δεν είναι και ποτέ δεν ήταν μια αποστειρωμένη και ακαδημαϊκού τύπου συζήτηση.

Η ικανότητα που πρέπει συνολικά ως Κόμμα και ως ΚΝΕ να κατακτάμε στον ιδεολογικό αγώνα, στην επιστημονική μελέτη και ανάλυση της πραγματικότητας είναι όπλο και εργαλείο στην ταξική πάλη απέναντι στους απολογητές του καπιταλισμού που με διάφορα γιατροσόφια προσπαθούν να μακιγιάρουν τον γερασμένο καπιταλισμό.

Η στάση αγώνα και διεκδίκησης γύρω από άμεσα ζητήματα που καίνε σήμερα τις λαϊκές οικογένειες.

Η διεκδίκηση της ανάκτησης των απωλειών από τα χρόνια της κρίσης.

Η διεκδίκηση για επαρκή χρηματοδότηση των σχολικών επιτροπών, την πρόσληψη του απαραίτητου εκπαιδευτικού προσωπικού.

Η πάλη για να μην υπάρχει μαθητής, φοιτητής, χωρίς ρεύμα στο σπίτι.

Η διεκδίκηση για ζητήματα υποσιτισμού και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Η άμεση έκφραση μέσα από σωματεία, συλλόγους, λαϊκές επιτροπές έμπρακτης αλληλεγγύης σε όλους όσους την έχουν ανάγκη.

Η πάλη για τις σύγχρονες ανάγκες στη μόρφωση και τη ζωή. Είναι το καλύτερο μάθημα ζωής για τα παιδιά μας.

Είναι το καλύτερο πεδίο που μπορεί και πρέπει να συναντηθεί η αγωνία όλων μας για το μέλλον της νεολαίας.

Η δράση της ΚΝΕ μέσα στη νεολαία, όπου ζει, μορφώνεται και διασκεδάει, καλλιεργεί πλατιά και μαζικά στη νεολαία αξίες, πρότυπα και ιδανικά που έρχονται σε ρήξη με τη σήψη και τη διαφθορά που γεννά ο καπιταλισμός με τα αστικά πρότυπα ζωής.

Πολεμάει την προσπάθεια της αστικής τάξης να χειραγωγήσει τις συνειδήσεις των νέων, να τους περιθωριοποιήσει, να τους εγκλωβίσει σε αδιέξοδα, να τους μάθει να ζουν με υποκατάστατα. Μέσα από τη συλλογική δράση, την αλληλεγγύη, την αγάπη προς τη μόρφωση και την ίδια τη ζωή, με τη δύναμη του προσωπικού παραδείγματος καλλιεργεί την αγωνιστική-μαχητική ανυπότακτη στάση ζωής.

Ως ΚΚΕ κατανοούμε τις ευθύνες μας απέναντι στα προβλήματα της νεολαίας και στο κίνημά της, απέναντι στις οικογένειες που γονατίζουν κυριολεκτικά από τα βάρη της αντιλαϊκής πολιτικής και που αυτά τα βάρη

διογκώνονται από τα τεράστιο κόστος της εκπαίδευσης.

Τους γονείς που παράλληλα βιώνουν το καθημερινό άγχος και την αγωνία της διαπαιδαγώγησης και της ανατροφής των παιδιών τους σε μια κοινωνία με οξυμένα προβλήματα και αντιφάσεις.

Αυτή η αγωνία γίνεται πρόσφορο πεδίο ώστε ορισμένοι να δοκιμάζουν και να προωθούν μια σειρά επικίνδυνους σχεδιασμούς και βέβαια, όπως συμβαίνει με όλα στον καπιταλισμό, να γίνεται πεδίο κερδοφορίας.

Τα προηγούμενα χρόνια μέσα στην καρδιά της καπιταλιστικής κρίσης πολλαπλασιάστηκαν οι αναφορές στο internet, σε περιοδικά και εφημερίδες που προσπαθούσαν να δώσουν διάφορες οδηγίες και συνταγές για το πώς πρέπει να διαχειριστεί ο γονιός την κρίση μιλώντας γι' αυτήν στα παιδιά του, τρόπους για να αποφορτιστεί το τεταμένο κλίμα στην οικογένεια, κτλ. Διοργανώθηκαν σεμινάρια για γονείς από κέντρα συμβουλευτικής επί πληρωμή, "άοσμα", αταξικά, στη σφαίρα μιας ανώδυνης και φυσικά αναποτελεσματικής γενικής ευχολογικής θεώρησης.

Κανένα ζήτημα με όποια μορφή και αν εμφανίζεται δεν είναι άχρωμο, ουδέτερο και αταξικό.

Το σίγουρο είναι ότι γύρω από το ζήτημα του "σχολικού εκφοβισμού" ξεδιπλώνονται μια σειρά σχεδιασμοί, με την αξιοποίηση διάφορων κρατικών φορέων, ΜΚΟ και άλλων δομών, που έχουν σαφείς ιδεολογικές και πολιτικές στοχεύσεις.

Συνδέονται με την επιδίωξη να χτυπηθεί η συγκεκριμένη οργάνωση αντιστάσεων απέναντι στην αστική, αντιλαϊκή πολιτική, να ενσωματωθούν μέσα στα όρια του συστήματος οι όποιες τάσεις αμφισβήτησης και ριζοσπαστισμού εμφανίζονται, να καταπολεμηθεί η ιδέα αλλά κυρίως η οργανωμένη δράση για την ανατροπή του σημερινού εκμεταλλευτικού συστήματος.

Το σύστημα με πολυπλόκαμους μηχανισμούς караδοκεί στο να ελέγξει και να οδηγήσει σε αδιέξοδους δρόμους την όποια αντίδραση, κυρίως της νεολαίας, που δεν έχει ακόμη συσσωρεύσει μεγάλη κοινωνική εμπειρία.

Μας προβληματίζει ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και πάντως έντεχνα στοχοποιείται ακριβώς η δράση που είναι αναγκαία για την αντιμετώπιση τέτοιων φαινομένων, χαρακτηρίζοντας ως δήθεν βίαιες τις κινητοποιήσεις και τις όποιες αντιδράσεις απέναντι στο σημερινό εκπαιδευτικό και κοινωνικό σύστημα, βαφτίζοντας "παρεμπόδιση", "βία" και "τρομοκρατία" τις λαϊκές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις για τη διεκδίκηση των σύγχρονων αναγκών, μπλέκοντας σκόπιμα τον τυχοδιωκτισμό, τον καιροσκοπισμό, τις ενέργειες ατομικής τρομοκρατίας και δολιοφθορών, στα οποία εμπλέκονται και μηχανισμοί του κράτους και διαφόρων υπηρεσιών.

Έχει πραγματικά μεγάλη σημασία η μελέτη των στάσεων και των συμπεριφορών της νεολαίας καθώς και νέων προβλημάτων που εμφανίζονται ή το ίδιο το σύστημα θα λέγαμε δημιουργεί από τη σκοπιά της προοπτικής της νεολαίας και του κινήματός της.

Έχει σημασία η μελέτη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της νεολαίας, ιδιαιτέρως της μαθητικής ή της φοιτητικής, χαρακτηριστικών όπως η μεταβατικότητα, η ρευστότητα, η ψυχολογία, οι αναζητήσεις και ο σύγχρονος τρόπος ζωής της.

Χρειάζεται μαχητικά μέσα στη ζωή και τη δράση, με κατάλληλο περιεχόμενο και μορφές δράσης, να αντιμετωπίζεται η στόχευση που έχει το εκμεταλλευτικό σύστημα να εγκλωβίζει τους νέους σε λαβύρινθους και αδιέξοδα που το ίδιο γεννά και αναπαράγει.

Το μέλλον της νεολαίας δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια των εκμεταλλευτών της εργατικής και λαϊκής οικογένειας, στις δυνάμεις του κεφαλαίου, στις δυνάμεις της σήψης, του αυταρχισμού, της καταστολής, του ιμπεριαλιστικού πολέμου, στην ΕΕ και τις αστικές κυβερνήσεις διαχείρισης του συστήματος της διαφθοράς.

Η μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας μπορεί να παλέψει για τη ζωή που της αξίζει, δίπλα και μαζί με την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό.

Ο δρόμος για θετικές αλλαγές στη ζωή της νεολαίας, για συνολική ποιοτική αλλαγή, γίνεται ορατός στον βαθμό που οι νέες και οι νέοι μέσα και από την ίδια τους την πείρα, από την οργάνωση του αγώνα της συλλογικής διεκδίκησης και της αλληλεγγύης θα θέσουν στην προμετωπίδα της πάλης τους τον στόχο της

κατάργησης του συστήματος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, του καπιταλισμού, για την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας, του σοσιαλισμού-κομμουνισμού».

| Attachment                                                       | Size     |
|------------------------------------------------------------------|----------|
| <a href="#">sxolikos-ekfovismos-paremvasi-elisaioy-5.pdf</a> [4] | 97.35 KB |
| <a href="#">omilia_ioannidh_27_0.pdf</a> [5]                     | 71.77 KB |
| <a href="#">omilia_p_aleph_27_0.pdf</a> [6]                      | 63.13 KB |